

SABLAZAN I LUDOST USKRSNUĆA

Nije samo raspeti Krist oduvijek mnogima sablazan i ludost (1 Kor 1, 23), prokletstvo i besmisao (usp. Gal 3, 13). Kako god se činilo nevjerovatnim, uskrsli je Krist to isto.

Židovi su se uz psovku suprotstavili naviještanju uskrslog Gospodina (Dj 13, 30–39. 45), Rimljanin Fest proglasio je govor o njemu mahnitavnjem (Dj 26, 23–24), a Grci Atenjani odbili ga s ironijom (Dj 17, 32). Kako na početku kršćanstva u Jeruzalemu, gdje su se tražili Božji znaci, i u Ateni, gdje se uzdizala ljudska mudrost (usp. 1 Kor 1,22), tako je i danas, i u vjerničkom Rimu i u znanstveničkom Parizu, raspeti Gospodin slave (1 Kor 2, 8) mnogim pobožnicima zgražanje, mnogim umnicima obeščašćena logika. Treba li za to navoditi primjere?

I nisu ti pobožnici i umnici nužno nekršteni ili bezbožni. Ni mi, koji se smatramo Kristovim učenicima, nipošto nismo izuzeti od sablažnjavanja i nadutosti kako pred križem tako i pred uskrsnućem. I nismo u tom ni posve nelogični. Ako smo naime praktični neprijatelji Kristova križa (Fil 3, 18), naravno je, da se odvrćemo i od njegova uskrsnuća (Fil 3, 19–21).

Ta jedan je isti Krist umro i uskrsnuo. Ne možemo Krista dijeliti, ni njegove smrti rastavljati od njegova uskrsnuća. Ako nam je na sablazan križ, bit će nam i uskrsnuće, pa i sam Krist. Zar nam se on ne očituje kao Krist baš u smrti i uskrsnuću kao jednom događaju i jednom otajstvu? U smrti na križu poslušan Ocu pokazuje nam se potpuno kao čovjek, a u uskrsnuću proslavljen od Oca otkriva nam se potpuno kao Bog (usp. Fil 2, 6–11). Baš u smrti i uskrsnuću on nam je Spasitelj, predan za naše grijehe, uskrišen za naše opravdanje (Rim 4, 25). I smrt i uskrsnuće Kristovo isto je jedno njegovo Evanđelje, ista jedna spasiteljska besjeda križa (usp. 1 Kor 15, 1–4; 1, 17–18).

Nije zato nerazumljivo što protivljenje koje odbija Krista i zabacuje njegov križ samim tim nužno odstranjuje također i njegovo uskrsnuće.

Ne vrijedi tu naše mudrovanje koje bi prihvaćalo uskrsnuće, a odbacivalo križ. Takvo uskrsnuće ne bi bilo Kristovo, a ni naše s Kristom. Kao što, naime, prihvaćanje Kristova križa nije neko sadističko ili fakirsko traženje trpljenja, tako ni kršćansko prihvaćanje Kristova uskrsnuća nije tek neko hedonističko traženje radosti i nade u bijegu od stvarnosti. I naš križ i naše uskrsnuće jest s Kristom. Kršćani smo po Kristu raspetom i uskrsnulom, ne po uranjanju u bol sudbine ili po obnovi života prirode. Kršćani nisu živjeli i umirali za križ, nego za Krista i s Kristom na križu; nisu se nadali uskrsnuću na nekakvim mitskim Elizejskim poljanama, već su očekivali uskrsnuće s Kristom, uskrsnulim Gospodinom. Zahvaćeni od Krista, htjeli su znati samo njega, njemu se u smrti suobličiti, s njime prispjeti k uskrsnuću (Fil 3, 10—13).

Krist je sila i mudrost i križa i uskrsnuća (usp. 1 Kor 1, 24). On, Uskrsnuti živi snagom ljubavi koju je očitovao u smrti, daje nam život, koji je po smrti stekao (usp. 1 Kor 15, 45), vraća nas Ocu kroz sebe od mrtvih uskrsnula.

Po uskrsnulom Kristu Božja se ljubav efikasno izlila u čovjeka i svijet, pobijedila grijeh i smrt, nas i u nama sve stvorenje izmirila sa sobom, povijesti svijeta dala novi početak i smisao, svemiru novu glavu i cilj.

Po uskrsnulom Kristu postali smo Božja djeca, Krist naš život, smrt naš dobitak (Fil 1, 21).

Ali prihvatiti Kristovo uskrsnuće znači uvijek neminovno prihvatiti također i Kristovu smrt te, dosljedno, prihvatiti i vlastitu smrt. A prihvatiti takva Krista jest sablazan, prihvatiti takva sebe jest ludost! Upoznati snagu Kristova uskrsnuća znači upoznati i zajedništvo u njegovim patnjama (Fil 3, 10), znači svu vjeru i jedinu nadu staviti u Boga, svu ljubav prema braći za izgradnju Kristova tijela — Crkve upraviti za pripravu novog neba i nove zemlje. Prihvatiti Kristovo uskrsnuće znači i priznati se zbog grijeha podložnim smrti i od Boga udaljenim, vratiti se Ocu kao izgubljeni rasipni sin (Lk 15, 11—32), tražiti jedino u Bogu svoj smisao i ispunjenje.

A to je za čovjeka na zemlji uvijek križ i smrt, uvijek sablazan i ludost. Kako se čovjek može ponovno roditi, postati dijete, pitao je začuđeni Nikodem Isusa. Ali jasna je riječ Isusova: ako se tko ne krsti u smrt i uskrsnuće Kristovo, ako ne postane i ne bude dijete Božje, ne može ući u Kraljevstvo Božje (usp. Iv 3,3—7).

Nije čudo da je, kao i nekad u Korintu (usp. 1 Kor 15), tako i sada u Crkvi, uskrsnuće, i Isusovo i naše, problem, i to možda čak veći od samog problema križa. I ne samo teoretski problem (iako ni taj ne nedostaje!), već stvarni problem kršćanskog života, stvarno praktično odbijanje

Kristova uskrsnuća, u svom njegovu značenju, kao ludosti i sablazni. Križ nam se, iako odvratn, čini bar otvoreno jasan kao križ, dok se o uskrsnuću jako zavaravamo.

Međutim, ako Krist raspeti nije uskrsnuo, ako mi njegova uskrsnuća ne prihvaćamo, i to takva kakvo jest, zaludu nam vjera, još smo u grijehu, nema nam spasenja (usp. 1 Kor 15, 17). Vjera, nada i ljubav gasnu, uskrsli Krist ne živi u nama, nismo više kršćani.

Poganski su Atenjani govor apostola Pavla o uskrsnuću ironično odgodili za nesigurno sutra, a kršćanski ga Korinćani jednostavno zanijekali. Uskrsnuće je previše kompromitirano ludošću križa, previše identično s nerazumnošću ljubavi. Sablazan i ludost uskrsnuća su sablazan i ludost križa — i Krista! A samo je Krist na križu i u uskrsnuću Božja sila i Božja mudrost koja nas spašava.